

МАРГАРЕТ МУР

РИЦАРЯТ НА РОЗАМУНД

Превод от английски: fakirova, 2015

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Сър Кийнън Морган наблюдаваше развеселен красивата млада слугиня, която стоеше в средата на шумната тълпа, събрала се около огъня. Очевидно тя се наслаждаваше на странното поведение на жонгльорите и акробатите, които показваха своите най-добри умения на фона на трепкащата светлина. Всъщност пътуващите артисти бяха дошли да забавляват гостите на сватбеното празненство в голямата зала на замъка Боклер, тъй като след няколко дни дъщерята на господаря се омъжваше. По време на празника лордът беше домакин на турнира, в който Кийнън бе дошъл да участва.

По време на пътуванията си от Уелс до Кралския двор, Кийнън бе виждал много красиви девойки и дами, но много малко от тях изглеждаха толкова приятни за окото, колкото тази млада жена. Тя имаше фини черти и невероятно плътни устни. Нейната къдрава, с цвят на мед коса се спускаше по стройните ѝ рамене, а под простата, пристегната с колан рокля се очертаваше пищно тяло.

Но не само лицето и фигурата ѝ бяха забележителни. Такива бяха интелигентния, буден израз в очите ѝ и трапчинките, които се появяваха на бузите ѝ, щом се усмихнеше весело.

Като гост на лорд Боклер и като човек, който се гордееше, че никога не злоупотребява с положението си, Кийнън бе доволен да се възхища на младата жена от разстояние. Също така се радваше, че при пристигането си не бе отишъл веднага в замъка, а бе решил да прекара една нощ в селото.

Това решение не беше особено трудно, тъй като не желаеше да прекарва повече време с норманските благородници, отколкото бе нужно.

— Хей, Рейф, би искал да си опиташ късмета с нея, нали?

Бавният, шепнещ глас привлече вниманието на Кийнън и когато той се обрна, видя трима видимо пияни млади мъже — оръженосци, ако се съди по облеклото им — да се взират похотливо в красивото момиче.

— О, да — отговори единия, засмя се тихо и тръгна към нея, а приятелите му се затътриха след него.

Кийнън ги последва спокойно. Твърде многото ейл и младежка суетност можеха да бъдат опасна комбинация.

Усмивката се стопи от лицето на младата жена, когато видя, че трима мъже се приближават към нея. Тя се обрна и изчезна в пролуката между две кирпичени къщи, чийто балкони се надвесваха над алеята.

Тримата пияни оръженосци ѝ извираха да спре, ускорявайки темпото си. От гневния им тон Кийнън разбра, че младата жена бе в беда. Затича се, изтегляйки меча си от ножницата с плавно движение. Когато зави зад ъгъла, под яркото сияние на пълната луна можеше да види как девойката се бе облегнала на една сламена хижа, а тримата млади мъже я бяха обградили в полукръг.

— Не мисля, че това е много гостоприемно от твоя страна — каза мъжът, наречен Рейф. Той беше висок, клощав и покрит с белези от шарка. — Ние сме гости на Негова Светлост и трябва да бъдеш пообщителна с нас.

— Не искаме да ти направим нищо лошо — промърмори втория оръженосец, който имаше къси и дебели крака. — Искаме само една целувка.

— Ако ни целунеш, ще те почерпим питие — каза с глуповата усмивка третият от групата.

— От такива като вас не искам питие — отвърна девойката, чийто говор, както и дрехите, принадлежаха на селянка. Докато говореше, цялото ѝ тяло се напрегна, сякаш се подготвяше да се защитава сама от атаката на мъжете.

Малката въобще не е страхлива, помисли Кийнън одобрително, когато се приближи.

— Не чухте ли дамата, момчета? — извира той към тримата. — Тя не иска нищо от вас и не мога да я виня. Мога да ви помириша оттук.

Младите мъже се обърнаха. Един поглед към широките рамене и мощната войнска фигура на Кийнън, който държеше меча привидно небрежно в ръката си, бе достатъчен, за да преплетат крака и да се стоварят един върху друг в опита си да избягат.

Когато групата се отдалечи, Кийнън погледна девойката и се усмихна, прибирайки меча си.

— Не мисля, че ще те притеснят отново тази вечер.

— Аз също — съгласи се тя. Смехът й прозвуча весело в ушите му и бе най-приятната награда, която беше получавал досега. — Благодаря ви, сър. Вероятно нямаше да ми направят нищо, но съм благодарна за вашата намеса.

Приятно развлечено от думите й, Кийнън каза:

— За мен беше удоволствие.

— Сигурно сте дошли заради турнира, сър...?

Въпреки че бе отгатната рицарското му потекло, за селянка разговаряше необичайно свободно с него. Обикновено жените, независимо дали бяха благороднички или слугини, му отправяха тайни погледи или го гледаха с подканящо изражение в очите, като избягваха директният контакт. Но тази девойка не принадлежеше към нито една от двете групи — тя го погледна така, все едно пред нея стоеше приятел.

Тази мисъл бе толкова пленителна и той осъзна, че иска да й бъде нещо повече от приятел.

— Аз съм сър Кийнън Морган.

— Изминали сте дълъг път, нали? От Уелс?

— Да — отговори той и пристъпи напред. Спря се близо до хижата, където се бе облегнала младата жена. Тя го огледа преценяващо от главата до петите, но Кийнън не сметна действията й за безсрамни. Напротив, запита се дали го намира за толкова привлекателен, колкото тя бе за него.

— Не ви видях в замъка — каза тя накрая.

— Защото все още не съм стигнал там — отговори той. — Като уелсец не съм очарован от норманските благородници, въпреки че съм чувал, че лорд Боклер е достоен човек. — Усмивката му се разшири. — След като вече знаеш нещо за мен, бих искал да узная името на девойката, пред която стоя.

Тя веднага отмести поглед от него и се загледа в краката си. Може би внезапно си спомни как трябва да се държи една селянка с рицар или възхищението му бе прекалено очевидно и я плашеше.

— Казвам се Роуз и трябва да тръгвам — прошепна тя.

Срамежливата ѝ усмивка го успокои и зарадва едновременно, докато тя се отдалечаваше.

— Позволи ми да те придружа, в случай че пияните младежи решат да се върнат.

— О, не, сър. Не мога да ви причиня такова неудобство.

Той я спря пъргаво и се поклони пред нея така, както би го направил пред една кралица.

— Ще бъде чест за мен да се погрижа да пристигнеш безпрепятствено вкъщи, Роуз.

— Не! — Отговорът ѝ прозвуча като заповед в ушите му.

Когато я изгледа с изненада, тя побърза да сведе поглед.

— Виждате ли, сър Кийнън — каза тя с почтителен тон, — не трябваше да съм в селото. Не трябваше въобще да напускам замъка и господарката ще ми стъжни живота, ако разбере, че все пак съм излязла. — Отново го погледна умоляващо с красивите си лешникови очи. — Нали няма да кажете на никого, сър?

Как би могъл да ѝ откаже?

— Не се притеснявай, Роуз. Тайната ти е в безопасност с мен. — Той протегна ръка инстинктивно и погали младата жена по бузата. Кожата ѝ бе толкова нежна, колкото си бе представял. — Кълна се в рицарската си чест.

— Ще дадете такова обещание на селянка като мен? — попита тя невярващо.

Лунната светлина се отрази в очите ѝ и Кийнън трябваше да се отдръпне, за да не я целуне.

— Да, имате думата ми, че никой няма да узнае за срещата ни тази вечер.

За негово учудване, изведнъж тя обви ръце около него и го целуна по устата.

Страст и желание заляха Кийнън и го извадиха от вцепенението му. Той я притегли по-близо до себе си. Тя отговори с плам и желание, разтвори устните си и му позволи да плъзне езика си във влажната топлина на устата ѝ.

Мили боже, тя бе повече от благодарна за помощта му, но той със сигурност нямаше да се възползва от ситуацията, за да се люби с нея тук и сега, макар че очевидно не би имала против.

Изведнъж тя се отдръпна, сложи ръка на устните си, завъртя се и побягна в мрака.

— Роуз! — извика той, тичайки след нея.

Но не можа да я намери. Претърси ливадите, улиците и алеите, навсякъде в селото, но не откри следа от нея. Сякаш се бе разтворила във въздуха или сякаш бе сънувал тази среща... и спиращата дъха целувка.

ВТОРА ГЛАВА

— Къде бяхте и защо сте облечена така? — извика Мериън и се втурна към господарката си, когато Розамунд се шмугна в стаята. — Наистина, милейди, не сте ли вече голяма, че да се преобличате като селянка и да се забавлявате в селото? Все пак след една седмица се омъжвате.

— Просто исках малко забавление преди сватбата — отговори Роуз, усмихвайки се печално на прислужницата. — Когато стана съпруга на сър Доминик де Вълей и господарка на неговия замък, няма да мога да се смесвам със селяните и да споделям техните прости удоволствия. Ще трябва да се държа като дама.

— Имате право. Слава богу, бих казала — отговори възрастната прислужница, докато наливаше вода в бронзовата купа на масата до леглото. — Тогава ще престанете да се катерите по дърветата, да ловите риба и да вършите всякакви други глупости.

Докато се миеше, Роуз си помисли дали Мериън ще сметне за глупост целувката, която даде на красивия тъмнокос Кийнън Морган. Сигурно щеше да я намери за срамна и порочна и щеше да има право. Самата тя знаеше, че трябва да се чувства засрамена, но невероятното усещане на устните на рицаря върху нейните не й излизаше от главата. Беше толкова вълнуващо и...

— Никой ли не ви позна? — попита прислужницата, когато Роуз грабна гребена от слонова кост, който лежеше до бронзовата купа.

— Бях много внимателна и стоях в сенките.

Мериън поклати глава.

— Може би трябва да се радвам, че скоро съпругът ви ще е отговорен за вас. Не съм изненадана, че главата ми е побеляла след всичките тези години като ваша прислужница.

Роуз побърза да прегърне жената, която винаги се бе грижила за нея като майка, след като нейната бе починала при раждането й.

— Съжалявам, че ти създавам толкова грижи, Мериън.

— Е, предполагам, че можеше да бъде и зле — отговори слугинята и избърса крадешком сълзите си, докато разтребваше стаята.

— Но това е само защото имате късмет. Не ми се мисли какво ще каже сър Доминик, ако ви беше видял облечена като селянка да се разхождате в селото през нощта.

— Не беше през нощта — възпротиви се Роуз.

В края на краишата годеникът й не я беше видял, така че какво щеше да си помисли за разходката й, не бе от значение.

Притесняващо я мисълта какво щеше каже или направи сър Кийнън, когато разбереше, че жената, която спаси от тримата пияни, всъщност бе дъщерята на домакина — освен това и булката на сватбата. При условие, разбира се, че я разпознае в благородническите дрехи. Тримата пияни оръженосци със сигурност не разбраха кой стои насреща им, само че сър Кийнън беше по-възрастен и блясъка в тъмните му кафяви очи й показваше, че е умен човек.

Но после си спомни как той се закле да пази тайната й. Дълбоко в себе си бе убедена, че той ще удържи на думата си, въпреки че тя не беше напълно честна с него.

Докато сресваше дългата си коса, се замисли за това какво би направил Доминик, ако беше на мястото на сър Кийнън.

Със сигурност щеше да се държи също толкова рицарски, каза си тя. Доминик също беше красив мъж с руса коса, докато тъмната коса на сър Кийнън достигаше раменете му. Гласът на годеника й звучеше малко по-грубо в сравнение с мелодичния глас на уелския рицар. Във външния вид на сър Кийнън имаше нещо диво, осанката му бе едва ли не като на благороден рицар.

„И все пак, сър Кийнън Морган те гледаше с повече уважение и възхищение, отколкото Доминик някога го е правил.“

Роуз отпъди тази мисъл в главата си и притихна.

— Какво направи сър Доминик, когато му каза, че искам да си легна рано — попита тя и хвърли поглед на прислужницата.

Мериън се ухили, показвайки разстоянието между предните си зъби.

— Беше притеснен, че може не се чувствате добре — каза тя, докато слагаше роклята, която Роуз носеше по време на вечерята, в облицования кедров сандък и затвори капака. — Той е грижовен човек. Казах му, че просто сте уморена, а не неразположена. Той със

сигурност не иска да се чувствате уморена през първата брачна нощ — добави тя, намигвайки.

Когато Роуз чу това, тя се умълча и фокусира вниманието си изцяло върху разплитането на възела в косата си.

Мериън сложи стол зад господарката си и взе гребена от ръката й.

— Седнете, милейди, и оставете това на мен, преди да сте си оскубала косата.

Роуз седна послушно и сложи ръце в ската си.

— И какво видяхте в селото? — попита прислужницата.

— О, видях жонгльори, които наистина бяха много добри — заяви Роуз. — Мисля, че идват от Флоренция. Имаше и други артисти, дори един гълтач на огън, но не можах да го видя много добре. Баща ми легна ли си?

— Да, отдавна. Веднага след като музиканта приключи с дългата песен за двама влюбени, които се превърнали в птици.

„Сър Кийнън вероятно бе отличен певец“, помисли си Роуз. Той беше уелсец и ако се съди по гласа му...

— Е, вече е по-добре. — Мериън сложи гребена до каната. — Сложете чиста нощница и си лягайте. — Докато господарката ѝ се обличаше, прислужницата въздъхна: — Толкова се радвам, че ще се ожените за добър човек като сър Доминик!

Роуз замълча.

— Ах, ето я моята бъдеща невеста, със сигурност добре отпочинала, ако мога да отбележа — каза сър Доминик весело, когато се появи на следващата сутрин в параклиса за литургията и срещна Роуз.

Тя отвърна на усмивката. В същото време осъзна, че досега не е обърнала внимание колко тънки бяха устните му. Никога не ѝ бе минавало през ума, че ще намери прост кожен жакет, вълнени панталони, проприти ботуши и дълга, тъмна коса по-впечатляващи от благороднически дрехи, пръстен на всяка ръка и права, светлоруса коса, обграждаща лицето.

Без да дочака отговора ѝ, Доминик я хвана за ръката, сложи я върху сгъвката на лакътя си и я покри с ръката си.

— Не искам да се разболееш, любов моя. — Наведе се напред и добави: — Особено след като се женим след седмица.

Само още една седмица.

Нейният любим побелял баща се появи на вратата на параклиса. В момента, в който я видя, ускори крачка толкова бързо, колкото възрастта му позволява.

— Ах, Розамунд, мила моя. Доминик! — Той погледна двамата със сияещо лице. — Не остана време, нали?

— Всеки миг, в който трябва да чакам, преди тя да стане моя жена, ми се струва като цяла вечност — каза Доминик, стисна ръката на Роуз и я дари с усмивка.

„Коя девойка със здрав разум няма да се развълнува да чуе тези думи и да бъде желана за съпруга от такъв мъж“, мислеше си Роуз, както правеше десетки пъти през изминалата нощ, докато лежеше в леглото си и не можеше да заспи. Тя беше толкова развлечена от предложението за брак на Доминик! Разбира се, след сватбата щеше да изчезне неудовлетвореността, която усещаше сега.

В този момент сър Кийнън Морган се появи в параклиса. Сърцето й сякаш спря да бие, а по тялото й плъзна топлина. Беше облечен просто като предната вечер, но не му трябваха скъпи дрехи, за да се открои от другите млади благородници. Неговото самоуверено излъчване, все едно не се страхува от никого, го открояваше много повече, отколкото красивото му лице и силното му тяло.

Той също я забеляза и спря толкова внезапно, че благородникът зад него за малко да го бълсне.

Докато тя свеждаше поглед, чу сър Кийнън да мърмори: „Извинете“.

Роуз затаи дъх и го погледна крадешком. Пожела си да може да се разтвори във въздуха, когато уелския рицар се приближи към нея.

Тя разбра, че младият мъж я бе познал. Би трябвало да е разбрал вече, че не девойка от селото бе тази, която така страстно го целуваше предната вечер, а булката, на чиято сватба беше поканен.

ТРЕТА ГЛАВА

— Моите почитания, милорд — обърна се сър Кийнън към лорд Боклер. — Простете дързостта ми, но не съм имал удоволствието да бъда представен на тази красива млада дама.

Докато баща ѝ се обръщаше усмихнат към нея, Роуз се опитваше да не се изчерви. Не трябаше да показва по никакъв начин, че вече е срещала уелския рицар и, преоблечена като селска девойка, го бе целунала страстно.

— Сър Кийнън Морган от Уелс, позволете да ви представя дъщеря си, лейди Розамунд, и нейния годеник, сър Доминик де Вълей.

— Ах, щастливата двойка! — Гласът на сър Кийнън не издаваше нищо, когато той се наведе над ръката на Роуз. Тя настърхна и дръпна ръката си веднага, след като той я целуна. Рицарят вдигна очи и я погледна така, сякаш искаше да стигне до сърцето ѝ и да прочете истината, която тя не искаше да сподели с него.

Изправи се и се усмихна незаинтересовано, сякаш я среща за първи път.

— Слушовете за вашата красота са били преувеличени, милейди — каза той и се обърна към годеника ѝ. — Поздравления, сър Доминик, вие сте щастлив мъж.

Доминик прие комплиманта снизходително. На Роуз не ѝ хареса пренебрежителното отношение на годеника ѝ, особено след като забеляза, че в очите на уелсеца проблесна гняв, докато лицето му остана сдържано.

— Лорд Боклер, чудех се дали може да ми отделите минутка — продължи сър Кийнън. — Искам да поговоря с вас за арената за турнира, защото се страхувам, че на места е доста мочурлива.

— О, да, разбира се — отговори баща ѝ и се отдалечи заедно с рицаря, докато продължаваха да говорят.

— Сякаш е експерт — присмя се Доминик. — Баща ти е отличен домакин, любов моя, но се страхувам, че някои мъже могат да се възползват от това.

Роуз погледна изумено годеника си.

— Как може сър Кийнън да се възползва от баща ми?

— Има дързостта да се появи тук. Бащата на този уелсец не беше нищо повече от овчар, преди да бъде посветен в рицарство. Не мога да одобря някой с толкова обикновен произход да участва в турнира. Баща ти не трябваше да позволява това да се случи. Предлагам ти да се държиш настрана от сър Кийнън Морган.

Разгневена от скрития упрек към баща ѝ и властния тон в гласа на своя годеник, Роуз го изгледа студено.

— Да го приема ли като заповед, Доминик?

Без да осъзнава яростта ѝ, той се усмихна покровителствено.

— Разбира се, че не, скъпа. По-скоро като предложение.

— Добре, защото все още не си ми съпруг или господар — отсече тя, преди да го остави и да отиде при другите гости, които стояха в близост до олтара.

Два дни по-късно Кийнън се разхождаше през селото по пътя, водещ към ковачницата. Шлемът му трябваше да се поправи на няколко места. Въпреки че това можеше да свърши оръжейника на замъка, Кийнън предпочиташе да наеме някой, който би имал нужда от възнаграждението. Освен това искаше за малко да се махне от онова място. Там всичко му напомняше за веселата, игрива лейди Розамунд, а това бе непоносимо за него.

Когато сутринта след целувката я срещна в параклиса, той се питаше какво ще направи младата жена. Но тя не направи нищо. Въпреки че не го пренебрегна, както очакваше, тя се държеше с него както с всеки друг гост. Съжаляваше, че нямаше възможност да поговори с нея, но тя непрестанно му се изпълзваше.

Просто искаше да знае защо го бе целунала. Може би това беше нейната представа за шега, но ако бе така, той не го намираше за забавно.

Вероятно това беше внезапен порив на жена, която скоро ще се омъжва и иска за последен път да се наслади на свободата си. Той можеше да я разбере, особено с годеник като Доминик.

Каква беше причината жена като нея да приеме предложението за брак на Де Вълей. Тя бе любезна, дружелюбна и великодушна. Беше

забелязал как заповяда на командира на гарнизона да се погрижи бедните да получат остатъците храна от замъка. Слугите се отнасяха с нея с уважение, а често дори и с обич.

Разбира се, Де Вълей беше богат човек с могъщо семейство, което имаше огромно влияние в Двора.

По свой собствен начин изглеждаше приемливо, но му се струваше, че лейди Розамунд бе твърде интелигентна, за да се подведе от добрия външен вид. Също така не мислеше, че е алчна или амбициозна.

Изплашен женски писък достигна до ушите му и той се огледа. Беше сам на калния път и не можеше да определи от коя посока дойде писъка.

— Помощ!

Жената би трябвало да се намира в къщата от лявата му страна. Въпреки че бе невъоръжен, той се втурна към входната врата и я бутна. Дългогодишният опит му показва, че не трябва да действа стремглаво, когато влезе в слабо осветената стая. Но неговата загриженост за благополучието на жената го караше да бърза.

Тъкмо когато чу един мъж да изрича ядно проклятие, последвано от удар и болезнен женски вик, откри стълбата, която водеше към горния етаж.

Взимайки по две стъпала наведнъж, Кийнън изкачи стълбата и нахлу в стаята, където намери разсъблечения сър Доминик да удря руса жена с опакото на ръката си. Жената, която бе облечена само с риза, падна назад върху разхвърляното легло и се сви като изплашено животно.

С един скок Кийнън се озова до сър Доминик, хвана го за рамото и го дръпна.

— Спрете! — заповядва той.

Презително ухилен, русият мъж се освободи от хватката на Кийнън.

— Остави ни, уелсецо. Това не те засяга...

Кийнън погледна гневно Доминик.

— О, не, засяга ме. Аз съм рицар и съм се заклел да защитавам жените, при това всички жени. Вие също сте дал клетва. Това ли е начинът, по който изпълнявате задълженията си?

Доминик изправи рамене, като се опитваше да заеме отново достойна поза.

— Нямаш право да осъждаш моите действия. Не си нищо повече от син на овчар, докато моето семейство поколения наред е сред най-видните в страната. А сега изчезвай, уелсецо, за да мога да накажа тази курва така, както тя заслужава, след като се опита да ме ограби.

— Не съм — извика жената, скочи от леглото и коленичи пред Кийнън със смирен поглед и умоляващо сключени ръце. — Кълна се в Бога, че не съм го направила. Попитах го само за сумата, която ми беше обещал.

Кийнън сви уста презрително, докато се обръщаше към Доминик.

— Отказвате да платите възнаграждението на проститутката?

— Тя не ме задоволи. Защо трябва да й плащам?

— Направих всичко, което искаше — проплака жената. — Не беше моя вината, че той не може да... — Тя мълкна, забелязвайки мрачния поглед на Доминик.

Кийнън погледна норманина и вдигна въпросително вежди.

— Искате да я накажете заради собствената си неспособност?

Доминик грабна халата, който лежеше на един стол до леглото.

— Ще съжаляваш за това, уелсецо — изръмжа той, докато пресичаше стаята. — Ще се разправям с теб на турнира.

— Ще бъде удоволствие за мен да се изправя срещу вас в двубой, сър Доминик — каза Кийнън. — Тогава ще видите какво е да се изправите срещу мъж, който може да отвърне на удара.

Норманинът промърмори ядно проклятие и забърза надолу по стълбите.

— Благодаря ви, сър — каза жената, като се изправи. — Вие сте истински човек на честта, за разлика от някои други, които се мислят за такива. — Тя отвори ризата си така, че да може да му предложи подобър изглед към деколтето си. — Ако останете, ще ви покажа колко съм благодарна.

Кийнън се обърна.

— Трябва да се погрижа за други неща.

Наистина, трябваше да предупреди лейди Розамунд, че Доминик е порочен, брутален човек, който не би се поколебал да удари жена, когато се разгневи, дори пред него да стои собствената му съпруга.

Ако премълчи, ще бъде отговорен за цялото й бъдещо страдание.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Милейди, може ли да поговоря с вас за момент?

Роуз се уплаши, когато се обърна и видя сър Кийнън точно зад нея, гледайки я сериозно.

От вечерта, когато се целунаха, не бе стояла толкова близо до него — и не биваше, особено след като тук в залата можеха да бъдат видени от прислугата и гостите.

— Може би по-късно, сър. Първо трябва да се погрижа да инструктирам слугите при приготвянето на вечерята.

Вместо просто да се съгласи с желанието й, сър Кийнън хвърли поглед към слугите, които слагаха тавите върху платя.

— Милейди, трябва да говоря с вас, много е важно — обясни той.

По погледа му личеше колко е загрижен, а гласът му издаваше, че няма да приеме „не“ за отговор.

Тя скръсти ръце и си каза да се успокои.

— Какво е толкова важно, че трябва непременно да ми го кажете?

Той погледна отново към слугите, които за момент спряха и после продължиха работата си — ако не с ушите, то поне с очите.

— Милейди, има ли някъде място, където можем да говорим необезпокоявани?

Как смееше да ѝ прави такова предложение!

— Би било непристойно да остана насаме с вас.

Той се намръщи.

— Както желаете, милейди. Колко добре познавате годеника си?

— Достатъчно добре и не знам какво ви засяга.

— Клетвата ми на рицар ми повелява...

— Вашата рицарска клетва ви повелява да разпитвате булката?

— Тя го погледна скептично.

— Моят рицарски обет ме задължава да предпазвам жените от опасност.

— Аз не съм в опасност.

Погледът му стана по-сериозен и настоятелен.

— Ще ви попитам още веднъж, милейди. Колко добре познавате сър Доминик?

Точно в този момент една слугиня изпусна кошницата с билки, които разхвърляше върху тръстиките на пода, където стояха Кийнън и Розамунд.

Разбира се, тя искаше да знае защо сър Кийнън смяташе, че Доминик представлява опасност за нея. Действително беше по-добре, ако продължат разговора насаме.

— Но, разбира се, трябва да видите доспехите на баща ми — каза тя достатъчно високо, че да бъде чута от всички. — Те се намират в личната му стая.

Сър Кийнън кимна разбиращо.

— Благодаря ви, милейди.

— Последвайте ме, сър Кийнън — каза тя и тръгна напред. — Само шлемът беше изработван в продължение на шест месеца.

За нейно облекчение, един поглед през залата потвърди, че слугите бяха погълнати от работата си и не обръщаха внимание на господарката си и нейния гост.

Роуз отвори вратата към стаята на баща си, която бе обзаведена елегантно и с вкус. Имаше един покрит със сложна дърворезба стол с висока облегалка и копринена възглавничка на седалката, а подът бе застлан с килим.

Но те биха се чувствали добре дори в оскъдна килия, защото уелсеца не обръна внимание на заобикалящата го среда. Не обръна внимание и на доспехите, които се намираха от другата страна на широката маса. Вместо това внимателно погледна Роуз, докато тя затваряше вратата и се приближаваше към него.

Раздразнена от сериозното му лице и малко несигурна, тъй като бяха сами в стаята, тя направи крачка назад.

— Ако това беше просто уловка, за да останеш насаме с мен... — предупреди го тя, готова, ако е необходимо, незабавно да извика за помощ.

— Не е уловка — възпротиви се той и се спря. — Освен това... Ако има някой в тази стая, който трябва да се беспокоя за

непорочността си, това съм аз. В края на краищата именно ти ме целуна в селото, милейди.

— Това беше грешка.

— Намирам я за доста приятна грешка — каза той и изви устни в усмивка.

— Аз все още съжалявам за нея.

— А аз съжалявам, че не ми каза коя си. Може би тогава бих бил в състояние да устоя на прелестите ти. Но не трябва да говорим за това. Става въпрос единствено за Доминик — не трябва да се омъжваш за него.

Роуз се опита да игнорира опасната близост на сър Кийнън, както и въздействието му върху сърдечната ѝ дейност, и го погледна внимателно.

— Защо не?

— Защото е нечестен и злонамерен човек, който вероятно не би се поколебал да вдигне ръка срещу теб. Най-малкото това ще направи живота ти истински ад.

— Доминик се държи с мен като човек на честта — контрира го тя.

Сър Кийнън скръсти спокойно ръце на гърдите.

— Може би защото все още не сте женени. Веднага, щом се омъжиш за него, съществува опасност това да се промени. Днес вече му попречих да пребие една жена, която беше напълно беззащитна.

— Коя е тази жена — успя да промълви тя, въпреки че гърлото ѝ се сви при думите му.

— Това важно ли е? Веднъж омъжена, ще бъдеш в негова власт и той ще прави с теб каквото си поиска. След като бие други жени, както го видях днес, той едва ли ще се поколебае да поsegне и на съпругата си. Виждала ли си го някога, когато е бил ядосан или когато някой му е отказал нещо? Какво си мислиш, че ще направи Доминик, когато е разгневен или му противоречат? — Уелсецът трябваше да поеме дъх, толкова разстроен беше, но когато заговори отново, гласът му бе спокоен. — Не мога да понеса мисълта, че трябва да се омъжиш за такъв грубиян.

Дълбоко развълнувана от думите му, Роуз се бореше със страх, който заплашваше да я погълне. Защо този мъж, този непознат, се тревожи толкова за съдбата ѝ?

Може би заради необмислената ѝ целувка той я смяташе за блудница, за жена, която лесно може да бъде съблазнена — особено когато хвърля подозрения върху годеника ѝ.

— Ако смяташ, че като разпространяваш лъжи за Доминик, ще те пусна в леглото си...

— За бога, не! — възклика Кийнън и прокара пръсти през дългата си коса. — Ако исках да те съблазня, нямаше да черня твоя годеник, а ще възхвалявам красотата и тялото ти. Ще ти кажа колко се възхищавам на начина, по който се грижиш за своите гости и за стария си баща, който очевидно не е добре. — Държанието и тонът му станаха по-нежни. — Ще ти кажа, че мисълта за теб ме лишава от сън, а спомена за целувката ни е жива в спомените ми.

Той се приближи и тя усети, че не може да пomerъдне, уловена от погледа му. Гласът му бе като шепот, който караше сърцето ѝ да бие по-бързо.

— Ще ти кажа, че се влюбих в теб в мига, в който те видях в селото до огъня.

Роуз трябваше да му заповядда да си отиде и да я остави на мира. Да, той трябваше да си тръгне от замъка Боклер, за да не чува повече смущаващите думи и дълбокия глас, да невижда меките устни и съблазнителните очи, които сякаш обещаваха много повече от думите. Би било добре, ако не жадуваше да я вземе в прегръдките си и да я целуне. Тогава нямаше да чувства това изгарящо желание да прилепи тялото си до неговото.

— Може би тогава нямаше да избягаш — прошепна той и обгърна раменете ѝ в здрава, но в същото време нежна прегръдка. — Тогава щях да се опитам да направя всичко, за да те убедя да споделиш леглото ми и щях да се погрижа да не съжаляваш за решението си.

Докосването му сломи решителността ѝ и тя вече не бе в състояние да се съпротивлява, когато Кийнън я притегли към себе си и я целуна не страстно като първия път, а толкова нежно, като деликатния любовник, за който цял живот бе мечтала. Под тази предпазливост тя усещаше силното му желание, което само чакаше да бъде освободено. По необясними причини Роуз знаеше, че той ще държи това желание под контрол толкова дълго, колкото бе нужно, докато тя не му даде позволението си. Кийнън никога нямаше да я

нарани, нито да поиска повече, отколкото тя бе готова да му даде. Само че... какво искаше, какво можеше въобще да му даде тя?

Нищо, защото бе обещана на друг мъж и не можеше да посрами себе си и семейството си, като се подаде на изкушението.

Тя се отдръпна от него.

— Това е грешка!

Нараненият, изпълнен с надежда поглед в очите му я измъчваше.

— Имаш право, прости ми. Но, моля те, не забравяй това, което ти казах. Не мога да направя нищо против желанието, което събуждаш в мен. Вслушай се в думите ми и развали годежа. Касае се за твоята сигурност и твоето щастие.

Разтърсена от разкритията за Доминик, които Кийнън сподели от истинска загриженост за сигурността й, тя обикаляше стаята като животно в клетка.

— Ако разваля годежа, какво мислиш, че ще направи Доминик? Ако той наистина е такъв човек, какъвто казваш, няма да приеме промяната на чувствата ми толкова лесно. — Тя замълча и погледна Кийнън с уверено изражение на лицето, въпреки че не се чувствуше така. — Може би той не е толкова лош, колкото си мислиш. Може би ще омекне, след като се оженим.

Изражението на сър Кийнън не оставяше никакво съмнение за вероятността това да се окаже вярно.

В този момент вратата на стаята се отвори и разгневения Доминик се втурна вътре.

ПЕТА ГЛАВА

— Какво, за бога, става тук — попита Доминик, поглеждайки подозрително Кийнън и Роуз. — Защо сте тук с този уелсец, при това сами?

— Лейди Розамунд бе така любезна да ми покаже доспехите на баща си — отвърна Кийнън спокойно, докато Роуз се изпълваше с гордост и гняв.

— Намекваш ли нещо, Доминик? — отвърна студено тя.

Годеникът ѝ присви очи, mestейки погледа си между двамата.

— Трябва да призная, Розамунд, любов моя, че е неприлично да оставаш насаме с мъж, който не е член на семейството ти.

Кийнън пристъпи напред.

— Толкова малко доверие в честта на годеницата си ли имате? Или не сте нищо повече от една стара клюкарка, която търси вина там, където няма.

Когато Доминик хвана инкрустираната със скъпоценни камъни дръжка на камата си, Роуз застана между двамата мъже.

— Сър Кийнън, бихте ли ни оставили насаме — попита тя, докато държеше погледа си насочен към Доминик.

— Милейди, не мисля, че е разумно...

— Но аз да — прекъсна го тя, продължавайки да гледа годеника си в очите, който я наблюдаваше така, сякаш я виждаше за първи път. В известен смисъл това бе вярно, тъй като никога не я беше виждал такава. — Искам да говоря с годеника си насаме. Затова, моля ви, излезте.

Кийнън се поклони без желание и се обърна.

— Моля, оставете вратата отворена, сър Кийнън — каза тя. — Може да се окаже, че имам нужда от вашата защита.

— Ще бъда наблизо, милейди — увери я уелсецът мрачно, преди да напусне стаята.

Самият факт, че той бе наблизо, накара Роуз да се чувства по-спокойна и решителна.

— Вярно ли е, че днес си ударил една жена, Доминик?

Виновно изражение пробяга по лицето на норманина, но той се съвзе бързо и се намръщи.

— Това е лъжа! — изрева той. С няколко стъпки се приближи до Роуз и я хвана за раменете, причинявайки ѝ болка. — Този уелсец ти е наговорил лъжи, защото иска да те отведе в леглото си. Той те наблюдава през цялото време, както прегладняло куче гледа към прясно уловен дивеч.

Тя се освободи от здравата му хватка и се отдръпна назад.

— Нямаш право да ми причиняваш болка!

Изражението на Доминик се промени веднага и стана помирително. Усмихнат, той разпери ръце.

— Розамунд, скъпа моя Розамунд, прости ми, че позволих на чувствата ми да вземат връх. Бях завладян от ревност и нямам доверие на този уелсец.

Думите му не подействаха успокояващо на Роуз.

— И на мен ли не вярваш?

— Разбира се, че ти вярвам и те обичам с цялото си сърце.

Какъв подъл лъжец беше! Тя разпозна студения, пресметлив поглед, в който нямаше любов, привързаност или загриженост. Той я обичаше също толкова малко, колкото ѝ вярваше. От друга страна сър Кийнън беше без съмнение загрижен за нея.

— Въпреки че брачният договор е подписан, аз промених решението си — каза тя накрая. — Няма да се омъжа за теб, Доминик.

Ярост проблесна в сините му очи. Мъжът пристъпи отново напред и се втренчи гневно в нея, стискайки ръцете си в юмруци, без да я докосва.

— О, напротив, ще се омъжиш — изсъска той. — Ако не се омъжиш за мен, ще направя всичко по силите си, за да унижа, разруша и унищожа семейството ти. Ще наклеветя баща ти като предател и ще се погрижа да бъде заловен и екзекутиран. Знаеш, че мога да направя това, моя сладка Розамунд. Имам достатъчно власт и влияние. Другите благородници, и дори кралят, ще повярват на всичко, което кажа. — След кратка пауза той добави: — А относно съпружеските ти задължения...

Изведнъж я хвана, придърпа я към себе си и притисна устни към нейните във влажна целувка.

Тя напразно се опита да се освободи от хватката му, защото бе прекалено силен за нея. Когато най-накрая я пусна, той се засмя ехидно.

— Можеш спокойно да ми се съпротивляваш, Розамунд. Не ме е грижа. Това дава на връзката ни... как да го кажа? Пикантен вкус. Но в крайна сметка краят е един и същ, любов моя, защото ние ще се оженим и ти ще споделиш леглото си с мен. Дали ще ти хареса, зависи изцяло от теб. На мен със сигурност ще ми хареса.

С тези думи отблъсна Роуз от себе си и я остави сама.

Страдание, примесено със страх, изпълни Кийнън, докато се приготвяше за сън в малката стаичка, която му бе дадена в замъка. След сблъсъка с Доминик в личната стая на баща й, той чакаше Роуз да му каже, че няма да има сватба. Вместо това в коридора се появи норманина, сякаш бе изяснил всичко с Розамунд. Тя го последва минута по-късно и се втурна покрай Кийнън, без да го погледне.

Въпреки това беше сигурен, че тя му вярваше и знаеше за какъв човек бе сгодена. Но как можеше да се омъжи за Доминик при такива обстоятелства? Каква власт упражняваше той над нея, за да я накара да постъпи така, както той иска?

Или бе направил грешка? Беше ли Роуз точно толкова алчна и амбициозна, колкото сър Доминик?

На трепкащата светлина на една восьчна факла той изтрягна вълнената туника от тялото си, сякаш му бе направила нещо, и я хвърли в сандъка, където държеше ризницата си.

Трябваше да напусне Боклер и да не взема участие в турнира. Въпреки че не беше богат като Доминик, не бе чак толкова беден, че да не може да се откаже от наградата в турнира.

Да, той наистина трябваше да си тръгне. Но накъде? Към вкъщи, където щеше остане за известно време с родителите си? Или да посети щастливо женения си по-голям брат? Но там щеше да бъде свидетел на любовта и предаността между съпруг и съпруга — любов и преданост, която би желал да изпита сам някой ден, за предпочитане с Роуз, но тя бе избрала Доминик, който...

Мислите му бяха прекъснати, когато Роуз влезе в стаята му и затвори вратата зад себе си.

Кийнън не можеше да повярва на дързостта ѝ. Да бъде тук бе по-опасно за нейната репутация, отколкото да бъдат двамата в една стая.

— Какво искаш — попита той и посегна към ризата си.

— Искам да бъда с теб — отговори тя тихо и бавно се приближи.

Кийнън протегна подозрително ръка, за да я задържи на разстояние.

— Не знам защо си дошла, но...

— Казах ти вече — прекъсна го тя настойчиво. — Искам да бъда с теб, искам да бъда обичана.

Зашеметен, той се втренчи в нея, докато тя застана пред него, сложи топлите си ръце върху голите му гърди, погали го, после вдигна глава и го погледна. В очите ѝ откри желание, което накара сърцето му да бие по-бързо и кръвта му да заври.

— Дойдох тук да споделя леглото ти, Кийнън. Позволи ми да остана с теб тази вечер, моля те.

ШЕСТА ГЛАВА

— Може да се окаже, че ще се омъжа за Доминик въпреки всичко. Но докато това се случи, мога да правя с тялото си всичко, което поискам — прошепна Роуз. — И точно сега бих искала да го споделя с теб. Вземи ме в леглото си, Кийнън. Приеми това, което ти предлагам, и не изпитвай угрizение или съжаление. Без значение какво ще се случи, аз няма да съжалявам за нищо.

Сър Кийнън Морган беше почтен човек и не бе сигурен защо Роуз иска да му се отаде. Но когато тя го погледна и му каза, че иска да бъде обичана от него, той трябваше да се бори с всяка фибра на тялото, за да не я вземе в прегръдките си.

— Роуз, няма да...

— Обичай ме, Кийнън, моля те — помоли го тя и дръпна главата му към себе си, така че да може да го целуне.

В мига, в който устните им се срещнаха, той се предаде. Гореща страсть се разгоря дълбоко в него и той не можеше да направи нищо друго, освен да притисне Роуз към себе си и да я целуне.

Тя отговори със страсть, равна на неговата. Тази нощ трябваше да му принадлежи. Щом бе принудена да се ожени за Доминик, щеше да си достави удоволствие само веднъж — и в същото време да възнагради мъжа, който ѝ отвори очите за истинската същност на годеника ѝ. Нямаше да съжалява за тази нощ.

Колко прекрасно бе да усеща кожата му под длани си.

Когато го погали, усети как силните му мускули се движат под върховете на пръстите ѝ. Той плъзна ръцете си по копринената ѝ рокля като нежен полъх в горещ летен ден.

Коленете ѝ се подкосиха, когато усети езика му върху устните си. Неговото докосване предизвикваше неподозирани усещания в нея. Той сложи ръка на гърдите ѝ, погали с палец през плата зърното и това беше достатъчно, за да я доведе на ръба на екстаза.

Но бе сигурна, че има повече — много повече...

Направи крачка назад, без да откъсва очи от Кийнън, чийто поглед отразяваше ясно желанието му. Бавно дръпна връвта, която придържаше робата ѝ. Той стоеше неподвижен и гледаше как тя се съблече, докато остана само по тънка, почти прозрачна ленена риза.

С гърлен вик я вдигна, понесе я през стаята и я постави на леглото, сякаш бе нежно цвете.

Но тя бе всичко друго, но не и цвете. Бе жена, изпълнена с горещо, неумолимо желание. Едва легнал до нея, тя обви крака около него и притисна бедрата си към неговите. Усети възбудата му и това само засили желанието ѝ. Целувките ѝ станаха по-жарки.

В същото време той плъзна ръка по крака ѝ и вдигна ризата до кръста ѝ. Роуз дръпна шнура на панталоните му, за да освободи мъжествеността му.

Кийнън продължаваше да я гали, достигайки гърдите ѝ, нежно масажирали ги, докато тя се изви в очакване. Мъжът се обърна настриани и тя се озова под него. Той вдигна глава и попита:

— Сигурна ли си, че наистина искаш това, Роуз?

— Да, искам — въздъхна тя, обвивайки отново крака около него, и го привлече по-близо. Усети, че бе нужно само едно движение, и Кийнън щеше да я направи своя. Надигна се към него. — Вземи ме, Кийнън, моля те.

Страстен стон се отрони от устните му, той затвори очи и я облада.

За един кратък миг тя усети неприятно парене и разбра, че вече не е девствена. Нетърпеливо го придърпа към себе си, за да могат целувките му да изтрият болката.

Той отново влезе в нея и тя го почувства дълбоко в себе си. Сега бяха едно. „Дори ако трябва да стана съпруга на Доминик, никога няма да се почувствам толкова прекрасно свързана с него.“ Изхвърли решително годеника си от съзнанието си, в този момент само Кийнън имаше значение за нея. Само него щеше да целува, докосва и гали така. Само на него щеше да отдаде сърцето си.

Роуз го обичаше не само с тялото, но и със сърцето си.

Изпълнена с желание, тя сви колене, хвана се за леглото и посрещна всеки негов тласък с необуздана страсть. Наслаждаваше се на силата му и усещането за свобода, което ѝ даряващо. Чувствуващо се

дива и непокорна като създание в Едемската градина преди грехопадението на човечеството.

Той се наведе напред, за да погали гърдите ѝ с устни и да засмуче зърната ѝ. Роуз се притисна още повече към него и се наслади на играта на устните му по кожата си. Тя не знаеше какво ще се случи, докато не чу Кийнън да стene. Тласъците му станаха по-бързи и трескави и Роуз се напрегна цялата.

Настигъти момента, в който те не можеха да контролират страстта си, и вика ѝ изпълни цялата стая. Обгърна раменете на Кийнън, които бяха единствената ѝ опора в един непознат свят, изпълнен с удоволствие и щастие.

Когато невероятното усещане постепенно отшумя, тя се вкопчи в него, за да се наслади още веднъж на преживяването тази вечер. Знаеше, че няма да изживее друг такъв миг.

— През целия си живот не съм изпитвала това, което изпитах тази нощ с теб — каза му шепнешком.

— Аз също не съм.

Тя го погледна невярващо.

— Със сигурност мъж като теб не е целомъдрен.

— Не, но има разлика да спя с жена, за да задоволя собственото си желание, и да се любя с теб. — Той целуна потното ѝ чело и тя съзря тъга в очите му. — Бог да ми прости, трябваше да бъда по-силен.

— Ако беше по-силен, щеше да ме убиеш — отговори тя с усмивка, за да прекъсне разкаянието му. — Не съжалявам за нищо, Кийнън. Никога няма да съжалявам, че дойдох при теб.

— Аз ще съжалявам през останалата част от живота си... Винаги ще съжалявам, че не те срещнах, преди да се сгодиш — каза той и нежно я притисна. — О, милейди, как бих те ухажвал и как бих се опитал да спечеля сърцето ти.

Мисълта, че предава Доминик, не я притесни, щеше да се омъжи за него, за да подсигури безопасността на баща си. Но чувайки думите Кийнън за това, как всичко би могло да бъде коренно различно, ако бе дошъл в замъка Боклер само шест месеца по-рано, накара очите ѝ да се напълнят със сълзи.

Тя стана от леглото и вдигна небрежно хвърлената настрана роба. Не трябваше да остава повече в стаята му, иначе нямаше да има сили да го напусне.

— Трябва да вървя — каза тя, не смеейки да го погледне. Страхуваше се, че ще се изкуши да загърби всичко останало и да го люби още веднъж. — Трябва да си починеш, за да имаш сили за турнира утре.

— Права си — съгласи се той, подпирайки се на лакът, за да я гледа как се облича. — Искам да спечеля.

Наистина искаше да спечели, но преди всичко искаше да отправи предизвикателство на омразния норманин. Но не желаеше като награда злато, сребро или скъпоценни камъни, нито коне, брони или оръжия.

Щеше да върне свободата на лейди Розамунд де Боклер.

Или щеше да изгуби живота си, опитвайки се.

СЕДМА ГЛАВА

Когато сър Кийнън Морган се качи на коня си Нестор в очакване на началото на турнира, вдигна забралото на шлема и погледна към крепостната стена на замъка Боклер, откъдето наблюдаваха дамите и мъжете, които бяха твърде стари, за да участват.

Някои благородници вярваха, че турнирите са прекалено брутални за жените. Кийнън не ги винеше. Въпреки че върховете на копията бяха покрити, за да могат да притъпят силата им, а мечовете бяха затъпени, в турнирите някой можеше да бъде сериозно наранен и дори убит.

Явно лорд Боклер не споделяше това притеснение, защото Роуз бе в публиката. Тя носеше бяла рокля с позлатен кожен пояс около стройните си бедра, а косата ѝ блестеше като разтопено злато на сутрешното слънце.

Решен да я освободи от годежа ѝ, побеждавайки сър Доминик де Вълей, той свали забралото си и погледна към рицарите в другия край на поляната, чиито шлемове проблясваха на светлината на слънцето. Доминик се отклоняше с блескавите си доспехи и Кийнън беше убеден, че норманина го бе забелязал отдавна.

Омразата към този безскрупулен човек кипеше в Кийнън, сгрявайки тялото му с по-различна топлина от тази, която почвства през изминалата нощ, докато държеше Роуз в прегръдките си и я любеше.

Но той изпитваше повече от похот, докато беше с Роуз. Бе загрижен за нея и искаше да е щастлива през цялото време. Уважаваше я и ѝ се възхищаваше. Това, че бе норманка, не променяше факта, че за него тя беше най-красивата жена, която някога бе срещал. Ако това, което изпитваше към нея, не беше любов, тогава не знаеше как по друг начин да нарече това чувство.

Яздейки своя снежнобял кон, покрит с яркочервени и златни цветове, лорд Боклер стигна до средата на поляната. Придружаваха го двама мъже, които държаха два бронзови рога.

— Палатката за ранените се намира зад главната порта — извика лорд Боклер, но гласът му прозвуча слаб и немощен. — Моля се на Бог да няма нужда от нея и да няма смъртни случаи. Когато прозвучат роговете, пригответе се за бой, а когато прозвучат за втори път, турнирът започва. Желая късмет на всички.

След като лордът напусна поляната, Кийнън хвана здраво копието си. В ума му прозвуча гласът на бившия му учител, сър Юриен Фицрой, все едно стоеше до него: „Балансът е ключът, момчето ми, заедно със здравата хватка на коленете“.

Колко пъти старият воин му преподаваше този урок? Петдесет пъти? Сто? Никога не е бил по-ценен за него, отколкото в този момент.

В края на полето мъжете засвириха с роговете и силния звук отекна през равнината. Рицарите наведоха копията си едновременно.

Роговете засвириха отново и Кийнън смушка Нестор в хълбоците, за да го подкара в галоп. Докато яздеше, стисна зъби и притисна колене в тялото на животното, за да запази равновесие. Държеше копието близо до тялото, а щита от лявата си страна.

Противникът все повече се приближаваше към него. Изведнъж Кийнън забеляза, че Доминик използваше копие с метален връх. Със скоростта, с която яздеше, можеше да нарани сериозно дори човек, облечен с ризница и носещ щит. Гняв и отвращение обзеха уелсеца.

Трябваше да се досети, че Доминик ще играе нечестно.

Независимо от това, Кийнън дори не помисли да спре коня. Той щеше да победи норманина заради Роуз, без значение какви подли номера използваше годеника й.

Наведе се наляво, далеч от противника си, държейки копието си привидно изправено, въпреки че мускулите на рамото и ръката го заболяха от усилието.

В следващия момент копието на Доминик премина смъртоносно покрай главата му, пропускайки целта си. Едновременно с това Кийнън наведе копието си, като удари с пълна сила опонента в гърдите и го повдигна от седлото. Спря, без да изпуска от поглед поваления Доминик. Слезе от коня колкото се може по-бързо и удари Нестор по задницата, за да се махне от арената.

Всички други рицари около него бяха свалени от конете и мнозина се биеха в ръкопашен бой с меч, боздуган или щит. Някои

лежаха неподвижно. Оръженосци и слуги излязоха през главната порта, за да отнесат ранените в палатката.

Кийнън не им обърна никакво внимание. Пренебрегвайки болката в мускулите си, той извади меча си, гледайки как противника му се изправя на крака.

Доминик се облегна на щита за опора и се изправи, държейки в дясната ръка меча си. Уелсецът се съмняваше, че е затъпен. Най-вероятно противника му можеше да разсече шлем с него.

— Изпусна шанса си, уелсцо — каза Доминик с приглушен от шлема глас. — Можеше да ме победиш, докато лежах на земята.

— Като доблестен рицар не нападам мъж, който лежи на земята, дори и това да сте вие — отвърна Кийнън, приближи се малко и зачака с присвирти колене и изваден меч Доминик да нападне пръв.

Това бе поредният урок, който бе научил от сър Юриен. „Учи се на търпение, момчето ми, докато не забележиш слабост. Не се разсейвай от думите на противника си и го остави да нападне пръв. Това е твоят шанс да откриеш слабостта му.“

Доминик започна да обикаля около Кийнън.

— Какво става с теб, уелсцо? Не знаеш ли какво трябва да правиш? Не си ли разбрал накрая, че си си намерил майстора?

Той вдигна ръка и замахна с меча, но Кийнън с лекота избегна удара, забелязвайки, че норманината вдига прекалено високо ръката си и оставя незашитена дясната си страна. Дори и със затъпен меч могат да се счупят ребрата, ако се вложи достатъчно сила. Не беше нужно да пробива ризницата, за да го победи.

— Мислех, че вие, уелсците, можете само да пеете добре, но ти си наистина много добър танцьор — присмиваше му се Доминик. — Нима се страхуваш да се биеш с мен?

— Обичате да слушате гласа си, нали? — присмя се Кийнън, търпеливо чакайки за възможност. — Още една причина Роуз да бъде освободена от теб.

Доминик замахна отново и този път Кийнън беше готов. Точно преди неговият противник да вдигне своето оръжие, Кийнън завъртя меча си и го стовари с пълна сила под мишницата на норманина.

Външно изглеждаше, че ударът не нареди Доминик, но меча се плъзна от ръката му и той падна с болезнен стон на колене. Уелсецът натисна гърдите му с върха на меча си.

— Предайте се, сър Доминик, и платете наградата, която искам.

За момент помисли, че противника му ще откаже, но знаеше, че няма друг избор.

— Предавам се и ще платя цената — промърмори той, хвърляйки щита настани и сваляйки шлема си. Лицето му бе толкова потно, колкото самият Кийнън се чувстваше. В студените му сини очи се четеше болка и презрение. — Колко искаш?

Преди да отговори, Кийнън вдигна забралото си, за да може дадиша по-лесно, но меча си свали само малко.

— Това, което искам, е думата ви на рицар. Закълнете се в честта си и семейството си, че ще оставите лейди Розамунд да развали годежа и няма да искате обезщетение от баща й.

Доминик изкриви уста.

— Не ти ли беше достатъчно, че отне невинността й?

Гърлото на Кийнън пресъхна. Откъде Доминик бе научил за това?

— Дори не си си помислял, че ще разбера, нали? — попита норманина, докато се изправяше. — Мислиш ли, че не съм я наблюдавал? Или ще изльжеш и ще ми кажеш — ти, който се имаш за по-честен и по-добър от мен — че не си отнел невинността на Роуз снощи?

— Няма да лъжа.

„Доминик има право“, помисли си Кийнън, засрамен и разкаян. Той не се бе държал като човек на честта.

— Имам пълното право да те предизвикам на двубой заради това, че си я обезчестил.

— Да, имате право. И защо не се възползвахте от него? Защо се срещнахте с мен тук, на тази аrena?

— Защото искам да запазя в тайна непристойното поведение на моята невеста. Не е тялото ѝ това, което искам най-много — макар че подозирам, че въпреки всичко ще му се насладя — а богатството на баща ѝ и властта, която върви с него.

— Вие притежавате богатство и власт.

Норманинът погледна снизходително Кийнън.

— Думите ти показват колко глупав и невеж си, уелсецо. Ако човек иска да се наслади на сигурност в този свят, никога не може да притежава достатъчно власт и богатство.

— Сигурност за сметка на какво? — попита Кийнън, клатейки глава. — За сметка на един живот в страх? За сметка на омразата на другите? Вие притежавате повече от всички други и искате да получите още. Ако вашият страх и вашата алчност не ви бяха превърнали в злобен, егоистичен и жесток човек, можехте да спечелите любовта на Роуз. Но сега не само загубихте любовта ѝ, но и самата Роуз.

— Нима? — попита Доминик. — Ще повярвам само, ако тя ми го каже сама. Мисля, че трябва да назовеш друга награда, уелсецо.

— Не искам нищо друго от вас.

Кийнън се завъртя на пети и грабна копието на Доминик, решен да го представи на лорд Боклер като доказателство за позорното поведение на бъдещия му зет.

Изведнъж дочу тихото тракане на ризница зад себе си. Инстинктивно се завъртя, размахвайки меча си, докато Доминик замахваше със своя.

ОСМА ГЛАВА

Дългогодишният опит помогна на Кийнън да блокира коварната атака на норманина в последния момент.

Още по-гневен и отвратен, Кийнън изгледа презрително врага си.

— Нямате ли чест, та нападате в гръб?

— Ти си такъв глупак — подигра се Доминик, като отново вдигна меча си. — Искаш от криворазбрана чест и кавалерство да умреш за Розамунд. Има десетки други жени. И тъй като все още искам да се оженя за нея, по-добре напусни арената, докато още можеш.

— Аз не се бия за чест и кавалерство, а за свободата на Розамунд — отвърна Кийнън, готов за отбрана.

— Все ми е едно за какво се биеш, уелсецо. Ще умреш така или иначе — извика Доминик, нападайки го.

Кийнън се изпълзна умело, така че удара на норманина отново пропусна целта си.

— Защо не се биеш с мен, уелсецо? Уморен ли си, или те е страх? — присмя се Доминик.

Той замахна още веднъж, но този път, още докато меча изсвистяше във въздуха, Кийнън заби с всичка сила тъпия си меч в незашитената страна на Доминик. Ризницата поддаде под силата на удара. С вик на болка мъжът падна на земята и потрепери.

— Не мога... не мога да дишам — въздъхна тежко победеният, а от раната течеше кръв.

Кийнън изрита оръжието на врага си, така че да не може да го достигне.

Болка изкриви лицето на Доминик.

— Сега ще вземеш Розамунд за жена.

Кийнън поклати глава.

— Не, сега Розамунд е свободна.

Доминик се намръщи, после очите му се разшириха, сякаш виждаше нещо ужасно. И не помръдна повече.

Изпускайки дъха си бавно, гневът и омразата на Кийнън се стопиха, заменени от облекчение. Осъзна, че Роуз е освободена от този човек.

После разбра, че е наобиколен от няколко нормански рицари с мрачни лица. Той току-що бе убил богат и властен нормански благородник. Може би щеше да бъде обвинен в убийство. Бързо вдигна копието на Доминик, което доказваше, че се е защитавал срещу нечестен противник.

Преди някой да проговори, пристигна пребледнелия лорд Боклер, придружен от двама слуги. Когато благородника спря коня си, двамата слуги сложиха тялото на сър Доминик на носилка и го отнесоха.

— Това не трябваше да бъде двубой на живот и смърт — възклика лордът ужасен.

— Сър Доминик де Вълей сам пожела така — извика Кийнън силно, за да бъде чут наоколо. Тогава вдигна копието, за да може лорд Боклер да види металния връх. — Той наруши правилата, като използва това копие, и ме нападна в гръб.

— Така ли беше? — попита лордът.

— Да — обади се един от рицарите и пристъпи напред. Кийнън позна сър Никълас, заможен норманин, който притежаваше земя в Шотландия. — Въпреки копието с метален връх, уелсецът победи Де Вълей и поиска само едно обещание като награда за победата. Сър Доминик отказал и в мига, в който сър Кийнън се обърна, го нападна в гръб. Сър Кийнън нямаше друг избор, освен да се защити. Не ми харесва, когато някой бъде убит на турнир, но уелсецът не е виновен за нищо.

— Беше така, както каза сър Никълас — потвърди друг рицар, а останалите закимаха.

За щастие имаше и честни нормани, помисли си Кийнън с облекчение. Надяваше се, че Роуз ще разбере, че е трябало да убие Доминик, за да спаси собствения си живот.

Лорд Боклер въздъхна.

— Никога не бих си помислил, че Доминик е нечестен човек, но изглежда, че е бил такъв. — Възрастният мъж поклати глава. — И все пак е ужасно, че един млад мъж трябва да умре в турнир. Бедната ми дъщеря... — Изведнъж погледна подозително Кийнън. — Какво трябваше да ви обещае?

— Да освободи дъщеря ви от годежа — отговори Кийнън, не виждайки причина да крие.

— Защото искаше да ме предпази от страдание и мъка — извика Роуз, като се втурна към тях и хвърли благодарен поглед на рицаря.

Нейната свобода и нейният поглед бяха достатъчна награда... почти. Имаше само едно нещо, но той не посмя да попита, не сега, но може би по-късно...

— Розамунд, какво искаш да кажеш? — попита баща ѝ, когато тя застана до него. — Не беше ли сър Доминик добър и щедър човек, отаден на теб?

— Не, не беше — възрази тя категорично. — Бе жесток, подъл и алчен. Заплаши ме, че ще страдаш, ако се откажа от годежа. — Тя се обърна към уелсеца. — Ако този благороден рицар не ми бе помогнал, ако беше умрял вместо сър Доминик... — Тя се хвърли в прегръдките му и го целуна страстно.

— Розамунд — възклика невярващо баща ѝ. — Какво правиш?

— Той рискува живота си за мен, татко — отвърна тя, поглеждайки към Кийнън с любов. — Дължа му повече, отколкото мога никога да се отплатя.

— Не ми дължиш нищо — прошепна Кийнън и взе ръцете ѝ, докато любовта към нея изпълни сърцето му. — Няма да позволя да има дълг между нас. Искам да сме равни и се надявам, че някой ден... — Той замълча и погледна надолу, твърде развълнуван да продължи да говори, казвайки неща, които по-добре да не казва.

— Аз също се надявам — отвърна тя и обгърна с ръце лицето му, за да може да погледне в очите ѝ. — Надявам се, че ще останеш в замъка Боклер дълго време.

— Ако това наистина е твоето желание, милейди — каза той тихо и я привлече към себе си, — може да се окаже, че никога няма да си отида.

Няколко години по-късно сър Юриен Фицрой, все още здрав и силен човек на около петдесет години, поздрави някои от новите си ученици — синовете на сър Кийнън Морган и любимата му жена Роуз.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.